Letošní absolventi 1. cyklu LDO to vůbec neměli jednoduché. Druhé pololetí školního roku 2019/2020 bylo značně poznamenáno okolnostmi pandemie koronaviru, o čemž nemá cenu psát více. Na dramaťáku jsme tak přišli o řadu soutěží a vystoupení. Výuka probíhala na dálku, nepovinně a především psavě. Rozdělané absolventské představení jsme neměli možnost dozkoušet ani po dobrovolném návratu do školy. Začali jsme tedy přemýšlet, jak vůbec odabsolvovat…

V první chvíli jsme se rozhodli pro psanou formu absolventské práce, jejíž výsledek právě držíte v rukou.

Doufám, že čtení Patera psadel sedmáků byla pro čtenáře příjemně strávená chvilka, že se čtenář pobavil a třeba ho to i inspirovalo pro vlastní literární pokus…

Vám, moji milí absolventi, děkuji za báječný rok a za všechny chvíle, které jsem s Vámi mohla strávit! Snad se alespoň s některými z Vás potkám i v dalším školním roce, kdy se pustíte do druhého cyklu!

Petra Nedvědová

PS: Nakonec nám bylo velmi líto, nezahrát si, a tak ti, kdo mohli, s pomocí mladších a starších spolužáků, připravili i absolventské vystoupení na pódiu sálu ZUŠ. A vzájemná výpomoc byla moc fajn!

PATERO PSADEL SEDMÁKŮCH

Štěpánka Němečková (6. r.)

Eliška Provazníková

Anna Štefanová

Petra Zábrodská

Šimon Hecht

Oliver Hladík

Ondřej Kejzlar

Ondřej Svoboda

PRVNÍ PSADLO

Úkolem bylo podle vlastní fantazie dopsat konec úryvku z knihy **PARFÉM: PŘÍBĚH VRAHA (Patrik Süskind):**

V osmnáctém století vládl ve francouzských městech zápach sotva představitelný pro nás moderní lidi. Zapáchaly ulice smetím, smrděly dvorky domů močí, smrděla schodiště shnilým dřevem a krysím trusem, kuchyně nahnilým zelím a skopovým lojem; nevětrané světnice páchly zatuchlým prachem, ložnice zapáchaly nakyslým pachem umolousaných prostěradel, zvlhlými peřinami a štiplavě nasládlým zápachem nočníků. Z komínů to páchlo sírou z koželužen, páchly štiplavé louhy, u jatek páchla sražená krev. Lidé smrděli potem a nepranými šaty, z úst jim páchly zkažené zuby, z žaludků cibulová šťáva a těla, pokud už nebyli příliš mladí, páchla starým sýrem a života, který by neprovázel zápachj. kyselým mlékem a vředovými chorobami. Smrděly řeky, smrděla náměstí, zapáchaly kostely, páchlo to pod mosty a v palácích. Sedlák zapáchal stejně jako kněz, řemeslnický tovaryš stejně jako mistrova žena, páchla veškerá šlechta, ba dokonce i král, který smrděl jako dravé zvíře, a královna jako stará koza v létě i v zimě. Neboť rozkladná činnost bakterií neměla v osmnáctém století ještě žádné meze, a tak nebylo lidské činnosti, ani tvůrčí, ani ničivé, nebylo projevu klíčícího nebo skomírajícího života, který by neprovázel zápach.

… Kdo by chtěl žít v takové době, na takovém místě? Myslíte, že se to lidem líbilo? Samozřejmě, že ne! Jenže co se s tím dalo dělat? Chtělo to něco nebo někoho, kdo by zvrátil tuhle zhoubu! Jenomže kdo? Kdo mohl provést onen čin, jež by změnil podmínky tehdejší doby? Chtělo to něco zázračného! Něco, co změní myšlení krále a obyvatel. Chtělo to novou

múzu, která by políbila umělce, chtělo to naději, o níž se ví, že umírá poslední. Chtělo to jiný obraz na svět. Potřebovali jsme parfém.

(Petra Zábrodská)

… I přes tento zápach to nebyl největší problém Francie. Byl tu i mor, který byl doslova všude a nebyl na něj lék, jen babské povídačky a smrt.

(Ondřej Kejzlar)

… Všude byl neuvěřitelný zápach a nikomu se kvůli tomu nechtělo nikam chodit či něco dělat. Až na jedno vzácné místo, kterého si Francouzi velmi vážili – byla to louka na

pokraji města. Rozléhal se zde dětský smích a velice překrásná a uklidňující atmosféra. Voněly zde květy. Zvláštností této vůně bylo, že vydržela po celý rok a pokud lidé louku nezničili, tak voní dodnes.

(Štěpánka Němečková)

… Však podivných věcí se děla spousta. Jednoho dne se v ulici, co smrděla podezřele moc parfémy a rybinou, zjevil zázrak. Malinkatá bytost jakoby z jiného světa. Když ji lidé poprvé spatřili, zkoprněli hrůzou, nic takového by se jim ani v té nejhorší noční můře nezjevilo. Tato bytost měla jeden jediný úkol, najít vyvoleného člověka. Někoho, kdo by se jí nebál. Tato bytost se jmenovala Emílie… Měla ostré zuby a oči jí svítily ve dne i v noci. Z nějakého důvodu z nich šel strach. Normální člověk v této moderní době by si vzhledem k její velikosti a pod vlivem hororových filmů nikdy ani nevzpomněl, že by něco takového mohlo ublížit člověku, natož mouše. A tak pokračovala její cesta osamění, úzkosti a strachu. Lidé se jí báli a ona se bála jich. Vypráví se, že tato bytost zde stále někde bloudí a hledá člověka, co by jí dal trochu lásky a nenechal jí samotnou. Hledá nějaké laskavé srdce, které by se jí ujalo. Ona nikdy nechtěla být taková, jaká je… Ale co měla dělat, když se tak narodila?

(Anna Štefanová)

… Nic se ale nevyrovnalo smradu z rybího trhu. Krev, která protékala mezi nohami všech kolemjdoucích páchla a když byl tento puch spojen s pachem ryb, špinavých lidí a ostatních velmi nepříjemných pachů, vytvořilo to celek, ve kterém nikdo nechtěl zůstávati, než bylo nezbytné.
V jeden den, kdy slunce překrásně svítilo, šla do onoho tržiště jistá žena. Měla nafouklé břicho a věděla, že by se její nenarozené dítě mohlo narodit každou chvílí. To, co nečekala ale bylo, že se dítěti bude chtíti na svět na onom tržišti. Možná to byl ten nesnesitelný puch, který vyhnal dítě ven z matčiny dělohy. Čas plynul a matce bylo jasné, že na něm je něco divného. Měl zelenější kůži než děti kolem něj, ale jinak se choval stejně, jako ostatní děti. Byl schopný určit, jaké jídlo jeho matka vařila už z ulice před barákem…

(Šimon Hecht)

… Zrána vždy byl cítit zápach snídaně z restaurací, hospod, ba i z uliček, šlo cítit zkažené maso, které bylo předhozeno těm nejchudším. Každým dnem šly cítit stoky, ve kterých se lidé snažili schovat před hrozným životem na povrchu. Když jezdily kočáry bohatých, šlo cítit to nejjemnější pečivo, ale zároveň i kouř z vyhořelých kočárů, které nestihly ujet z toho hrozného zápachu.

(Ondra Svoboda)

DRUHÉ PSADLO

Zadání znělo, napsat limerik s námětem Děčína nebo některé z jeho čtvrtí…

LIMERIKY

Šel dědeček do Vilsnice,
chytil tam dvě bradavice.
Vyrazil na Tanečnici,
zapomněl si tam čepici.
Ten chudák dědeček, co má bradavice.
(Štěpánka Němečková)

Bydlím v obci Březiny,
prodávaj tu zmrzliny.
Prodávaj i čokošku,
pro chlapečka Kokošku.
Ach, ty naše sladké Březiny!
(Štěpánka Němečková)

Moje maminka skvělá,
do Bělý se mnou jela.
Musela vybrat money
a šli jsme koupit lamy,
s maminkou skvělou, co prošli jsme Bělou.
(Petra Zábrodská)

Jedna chlupatá lvice
milovala Želenice.
Jenže ona kočka tupá,
nevzala si sebou kluka.
A tak žije zapomětlivá smutná lvice v Želenicích.
(Petra Zábrodská)

Kobra z Modré
pěkně zmokne.
Její manžel chřestýš,
samozvaný Ježíš.
Jejich syn lanýž se z toho asi zcvokne.
(Anna Štefanová)

Na krásných Maxičkách

žil si pán v růžičkách.

Narostla mu křídla,

sežral kopec mýdla,

ten bublavý pán kapsičkář.

(Anna Štefanová)

TŘETÍ PSADLO

Psaní textů, kdy všechna slova musí začínat na stejné písmenko, patří mezi oblíbenou zábavu…

ALITERACE

PALÁC PRINCEZEN *(Petra Zábrodská)*

Přátelé, pojďte si poslechnout pohádku O paláci pyšných princezen. Palác se pyšnil patnácti přerostlými princeznami. Princezny pořád pištěly a pobíhaly po pevnosti. Panovník paláce se pomátl z pyšných princezen. Převezli panovníka přes pole a ponechali panovníka před prahem příbuzných. Princezny se polepšily a panovníka přivezly.

KRAVÍ KONINY *(Anna Štefanová)*

Kachna, koza, krokodýl,

kradli kečup kávový.

Kradli koni korouhve,

kůň kázal v kostele.

Kostel krásný, kovový,

kůň kopnul do křoví.

Křoví kouslo konopí.

Kraken kreslil koťata,

kulatá karamelizovaná kefírata.

Kočičí klubíčka kafrala,

krabovi kapra korumpovala.

Korumpovaný kapr kašlal

kominíkovi ke krku.

Kominík kráčel kardio,

kardio Karla konečně kosilo.

Kouzelník Karla kopnul,

Karel ke kohoutu káknul.

Kvůli kořalce kousnul

Karel kouzelníka.

PÁTEK *(Štěpánka Němečková)*

Přišel pátek. Patnáctého prosince. Pořád prší. Povídá pánovi pán: „Potřebuji popřát přítelkyni.“ Pán pověděl: „Pochval Pavlínce postavu a připijte si pálenkou.“ Petr přikývl: „Pálenka pro Petra, pro Pavlínku pivo.“ „Pak Pavlínce připrav pečivo,“ povídá pán. „Já a péct?“ povídá Petr. Později se postavil před pec. V peci plápolá plamen. Po chvíli poleno praskne, plamen prskne, pečivo se připálí. „Jsem pitomec,“ povídá Petr. „Přivítám Pavlínku písní na piáno. Pečivem to pokazím – při pečení piju pálenku. Při pečení pít pálenku přestanu! Přísahám! Pitomý pátek!“

LEHÁRO LENOCHODA LŮDI *(Eliška Provazníková)*

Ledva líný lenochod Lůďa listoval lístkovnicí lichvářů, liboval si. Líznutý lískooříškovým latté, lokálními lihovinami a LSD, letmo luštil letopisy. Lotrovsky lákal lihomol lenochod na lok lýkožrouta Lumíra. Lůďa, liturgický lajdák, loupl si ledabyle lahvičky levandulového likéru lenochodice Lídy. Labužnicky lokal lahodnou lákavou libůstku, ledva líbivá lenochodice Lída letěla láteřící lodžií k Lůďově lehátku.

PAVEL PODĚS *(Ondřej Kejzlar)*

Pavel polekal pavouka, protože praštil papírem. Pavouk přeskočil papír přes Pavlův prst, proto polekaný Pavel praštil pavoukem. Pavouk, přestože Pavel praštil pavoukem, přežil. Polomrtvý pavouk přiběhl pod postel. Pavel půjčil Petře pokoj. Petře padl pohled na pavouka, proto v pět padesátpět překřičela párek paviánů. Pavel přenesl Petru do pokoje a Petra poděkovala.

ČTVRTÉ PSADLO

Úkolem bylo dopsat konec úryvku z pohádky
O KRÁSNÉ PRINCEZNĚ JELENĚ (Zdeněk Adla):

Nad malebným městečkem, kterým protékala řeka, stál nevysoký kopec a na něm královský zámek. Osm zámeckých oken se dívalo na městečko a v jednom tom okně stála krásná a veselá princezna Jelena, krásně a vesele si zpívala a myla přitom okna. Měla modré puntíčkované šaty, květovanou zástěru a byla bosa.

Jak si tak vesele a krásně zpívala a myla okna, čas od času mrkla dolů na chodník pod zámkem, jestli snad někoho nepocákala.

Když se podívala dolů asi popáté, spatřila tam krásného, ale smutného rytíře. Seděl na černém koni, měl stříbrné brnění a stříbrný meč.

Princezna se na něho podívala vesele, on na ni smutně. A smutně řekl: „Dobrý den, krásná princezno Jeleno.“

Princezna Jelena přestala zpívat a řekla: „Dobrý den, rytíři, copak tu děláš? Měl bys ustoupit o kousek dál, protože bych ti mohla pocákat brnění, když myju královská okna.“

„Nemohu ustoupit o kousek dál, princezno Jeleno, „pravil ten rytíř, „neboť jsem tě přišel požádat o ruku.“

Dokončení podle vlastní fantazie:

… „Proč tak smutníš?“
„To je jedno.“
„Není!“
„Je. Vezmeš si mě?“
„Ne, dokud mi to neřekneš!“
„Umřela mi babička.“
„Ahaa!“
„Vezmeš si mě?“
„Tak jo!“
Jelena seběhne dolů a chce prince políbit. Princ se lekne (princezna má jelení obličej) a uteče!

(Ondřej Kejzlar)

… „A proč jsi smuten, rytíři?“ řekla princezna s překvapeným výrazem v obličeji.
„No, víš, princezno Jeleno, já někde nechal ten zásnubní prsten,“ odpověděl rytíř.
„Tak ho najdi a vrať se, já zatím domyju tahle okna.“
„Dobře,“ odpověděl rytíř. Rytíř začal hledat prsten a našel ho ve stájích, kde měl svého koně.
Princezna zatím domyla okna. Pak byla velká svatba.
A jestli neumřeli, tak princezna myje okna doteď…

(Šimon Hecht)

… „A pročpak jsi tak smutný, rytíři?“
„Ach, krásná princezno Jeleno, jakpak bych neměl být smutný, když jsem tě přišel požádat o ruku nedobrovolně. Otec mě sem poslal, že prý jsem už moc starý na lenošení, a že prý bych se měl naučit vládnout. A jelikož jsi ta nejkrásnější princezna široko daleko, tak jsem jel za tebou.“
„Ty chudinko moje malá, otec tě nutí?“
„Ano. Bohužel. Víte, já jsem vždycky chtěl být kuchtíkem. Když jsem byl malý, zamiloval jsem se do naší královské kuchtičky a její hoch (také kuchtík) mi vždy dával olízat vařečky…“
„A víš ty co?“, říká princezna, „tak kuchti u nás! Řekneme tvému otci, že jsi u nás na vyučení králem!“
No, a tak se také stalo. Jakmile smutný princ pochopil, že je mu princezna ochotná pomoci, rozzářil se, slezl z koně a začal skákat radostí a děkovat princezně. No, a tak se

z pochmurného smutného prince stal všemi oblíbený královský kuchtík, který byl konečně šťastný a užíval si života. No a jestli nezemřel, kuchtí tam dodnes.

(Anna Štefanová)

… „A nač jste smutný?“ otázala se princezna. „Copak se ti nelíbím?“
„Ale líbíte, slečno. Jenomže já miluji někoho jiného,“ řekl posmutněle princ.
„A proč tedy nejdete za ní?“
„Nemohu,“ řekl princ a pokračoval. „Ona nemiluje mě.“
„To je mi líto,“ pověděla princezna. „Počkejte dole. Hned za vámi přijdu!“ zavolala princezna, zavřela okno, upravila se před zrcadlem a pelášila dolů, ke dveřím. S princem si popovídali u čaje a ona princi pomohla, jak se zalíbit jeho vyvolené pod podmínkou, že ji seznámí s jeho stejně hezkým bratrem.

(Petra Zábrodská)

… „Jéj…,“ pravila po chvilce zadumání princezna a vyklonila se z okna o něco více, aby si rytíře lépe prohlédla… Když se ujistila, že není ošklivý, nevypadá přitrouble, ani si z ní nedělá legraci, zeptala se: „A prstýnek… máš?“ a naschvál zamrkala na rytíře hustými řasami…

„Nemám…,“ zašeptal smutně princ a provinile sklopil hlavu.
„Jdeš mě požádat o ruku a ani teda nemáš prstýnek? No ty jsi mi nápadník!“ zalamentovala princezna a už se sápe po kličce u okna.
„Né, mám! Počkej… teda nemám… vlastně měl jsem, ale… no…,“ začal zběsile blekotat rytíř. Po minutce ticha se princ odhodlal k vysvětlení: „Prstýnek jsem měl… tady v krabičce. Chtěl jsem si ho ještě prohlédnout, než na tebe zavolám… jenomže přilétla straka a ukradla mi ho,“ zabědoval rytíř a smutně se usmál. Princezně se ho zželelo a už chtěla houknout na něj zpátky, že se jí líbí a že by si ho vzala i bez toho prstýnku, když vtom okolo okna proletěla straka a prstýnek upustila. Princezna si toho všimla a neprodleně po něm chňapla. Jenomže místo okenní římsy, které se princezna chtěla druhou rukou zachytit, nahmatala prázdný vzduch. Padala. Už už očekávala tvrdý náraz, ale žádný pád se nekonal. Spadla totiž přímo do rytířovy náruče. Po chvilce zděšení se odhodlala otevřít očka. A ten pohled, který jí věnoval její spanilý zachránce, ji doslova uhranul!

(Eliška Provazníková)

PÁTÉ PSADLO

Literární práce či jejich úryvky libovolného žánru.

KRÁTKÁ VÝPRAVA PO OSE ŽIVOTA

Malý tvor otvírá svá zalepená očička. Poprvé vidí své rodiče, jejich tvář, oči, vlasy, nos a poznává jejich hlas, jenž slyšel pouze skrz maminčino bříško. Nyní je mnohem hlasitější a zvučnější. První krůčky, slova a smích jsou počátečním nadšením, avšak rostoucí zoubky, bolení bříška a první pády nepatří, ať už pro rodiče či dítě, do skupiny se světlou stránkou.

První den ve školce, vzápětí škola, dítě vyrůstá tak, jak čas plyne, tudíž obrovskou rychlostí. Na denním pořádku se objeví slovo PUBERTA. První zamilování, potažmo zlomená srdce, ta nespravedlnost vůči dětem, kterou pociťují. 9. třída je rozhodující. Musí si vybrat kam na školu. Musí si vybrat kudy se jejich cesta bude vinout.

Teprve po posledním zvonění a nástupu do práce začíná ta pravá dřina. Udržet si práci, najít si byt, přítele nebo přítelkyni, založit rodinu a vychovávat děti. Zní to velice jednoduše, ve skutečnosti to tak jednoduché není. Dospělost je dlouhá a ačkoli není snadná, lze si ji opravdu užít cestováním, trávením času s přáteli u kávy, víně nebo jen tak v nákupním centru. Mohla bych toho vypsat mnoho jenže můj vlak se pomalu blíží k cíli.

Na tabuli na zastávce je napsáno: STÁŘÍ. Staří dědečkové a babičky mě vítají ruku v ruce s holí. Jejich zábavou je v klidu sledovat svá vnoučata, jak skotačí na hřišti a rostou a samozřejmě si užívat vytouženého odpočinku. Se mnou se rozloučí a nastoupí do vlaku, na jehož konci je čeká světlo.

(Petra Zábrodská)

HOLUBI

Mám ráda holuby. Jsou volní a lidé je podceňují. Nekrmí je a někde to dokonce zakazují. Copak holubi nemají právo se najíst? Občas si přeji, aby se lidské priority změnily. V dnešní době jsme tak zaneprázdněni prací, že si nedokážeme ani vzpomenout na ty jednoduché radosti ze života. Jen tak se procházet po poli, cítit vítr na tváři, sluneční zář a v duši klid. Cestovat s láskou Vašeho života nebo jen tak sedět na gauči s přáteli a popíjet. Spousta z nás se stydí zlepšit ostatním náladu. I jen vyslovení jednoduché věty „Sluší ti to," je pro většinu problém. Svět na to hledí jako na anomálii. Proč by člověk měl vůbec být milý vůči někomu, koho nezná? Nebojte se však toho holuba nakrmit a lidem ukázat, že ten svět za něco stojí. Každý z nás si takové zacházení zaslouží. Co když ten hodný pán odvedle měl špatný den? Vy budete tím neznámým, kterého si bude pamatovat. Tak neztrácejte hlavu ani úsměv. Být ohleduplným a laskavým se vyplatí.

(Anna Štefanová)

NONSENSOVÁ POEZIE

Zatoulal se sousedce pes,
snad do lesa nevlez.
Les je hluboký,
zlé monstrum tam sídlí.
Hýkal je monstrum ze sluje,
a z břicha mu něco potichu vyje.

Šiška není Žižka,
Žižka je Husů král.
Zastřelte tu Lišku,
ukradla mi šišku,
pravil Žižka, Husů král.

(Ondřej Kejzlar)